

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului

Roșioru Leon xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.06.2020 - 27.07.2020;

Instanță de apel: 24.08.2020 - 13.10.2020;

Instanță de recurs: 16.12.2020 - 02.06.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 iulie 2020, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Roșioru Leon a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, precum și cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 4 ani.

Cheltuielile de judecată - 13 148 lei au fost trecute în contul statului.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Roșioru Leon, la 28.02.2020, aproximativ la ora 18:50 min., aflându-se la volanul automobilului de model „UAZ 452B”, cu numere de înmatriculare „xxx”, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, deținând permisul de conducere de categoria „B” valabil pentru categoria mijlocului de transport pe care-l conducea, deplasându-se în municipiul Chișinău, în extravilanul comunei Trușeni, din direcția zonei de vile spre comuna Trușeni, n-a manifestat prudență sporită la trafic și n-a ținut seama de împrejurări, de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei necesare deplasării în siguranță, determinarea benzii de circulație și modului de conducere a vehiculului, n-a apreciat corect situația rutieră reală pe drumul în care se afla automobilul în momentul respectiv, prin ce a încălcat Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357/2009, și anume: prevederile pct.

3 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „Participantii la trafic sânt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sânt provocate de circumstanțe iminente.”, prevederile pct. 4 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia ”, prevederile pct.(14a) din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „Conducătorului de vehicul îi este interzis: să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, prevederile pct.39.1 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că "Înainte de începerea deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic", prevederile pct.42.3 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „Intrarea pe banda extremă stângă destinată circulației în sens opus este interzisă, prevederile pct.45.1 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, prevederile p 45.2 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului", prevederile art.32 alin.(4) lit. a), b) din Legea nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier, care prevede că „ Participantii la trafic sunt obligați să cunoască și să respecte prevederile prezentei legi, ale altor acte legislative și ale actelor normative în vigoare domeniu; să manifeste un comportament, care să asigure fluența și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic"; prevederile art. 33 alin. (3) lit. din Legea nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier din aceeași Lege, care prevede că „Conducătorul de autovehicul este obligat să cunoască și să respecte Regulamentul circulației rutiere ", astfel că, neasigurându-se în timpul deplasării a ciocnit frontal vehiculul cu tracțiune animală condus de către cet. Isac Vasile, a.n.1960, care se deplasa din sens opus, iar în urma tamponării i-a cauzat acestuia din urmă, trauma asociată a capului, vertebral-medular a toracelui, a abdomenului, cu lezarea organelor interne, în urma cărora, conform raportul de expertiză judiciară nr. 202003C0602 din 04 mai 2020 a survenit decesul victimei Isac Vasile.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal, potrivit indicilor: „încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport în

stare de ebrietate, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane" .

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Roșioru Leon să fie condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, precum și cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

De asemenea, din contul inculpatului Roșioru Leon să fie dispusă încasarea în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 13 148 lei - costul expertizelor judiciare medico-legale.

În motivarea cerințelor sale acuzarea a invocat că, prima instanță contrar prevederilor art.75 Cod penal, nu a luat în considerație principiile de individualizare a pedepsei, gravitatea faptei, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de consecințele survenite, că partea vătămată a decedat în urma accidentului rutier. De asemenea, instanța nu a dat apreciere nici faptului că inculpatul conducea mijlocul de transport în stare de ebrietate, de fapt acesta încălcând flagrant cerințele Regulamentului circulației rutiere. În aceste circumstanțe aplicarea față de inculpat a pedepsei neprivative de libertate contravine prevederilor art.61 alin.(2) Cod penal, deoarece pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, astfel nu v-a asigura atingerea scopului pedepsei.

Prima instanță, prin sentința adoptată, nu asigură realizarea scopului pedepsei, sentința o consideră ilegală necorespunzătoare gradului prejudiciat al infracțiunii comise și contrară prevederilor legale, urmând ca aceasta să fie casată în această privință și să-i aplice inculpatului o pedeapsă echitabilă conform legislației în vigoare.

Totodată, acuzarea a opinat că instanța neîntemeiat a decis trecerea în contul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 13 148 lei, deoarece potrivit art.229 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. Instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu exceptai sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Urmărirea și judecarea unei cauze penale prevede efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare normalei desfășurări a procesului penal.

În astfel de circumstanțe, acuzarea consideră că cheltuielile de judecată suportate de către stat în cauza penală de acuzarea lui Roșioru Leon urmează să fie încasate din contul acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2020, a fost admis apelul, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Roșioru Leon, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal, și condamnat la 4 (patru) ani închisoare, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, i-a fost exclus aplicarea prevederilor art.90 Cod

penal, urmând ca Roșioru Leon să execute pedeapsa cu închisoare în penitenciar de tip deschis.

S-a dispus încasa de la Roșioru Leon, în beneficiul statului cheltuielile de judecată pentru efectuarea expertizelor medico-legale din 19.03.2020 și 04.05.2020 – în cuantum de 13 148 lei.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a conchis că, Roșioru Leon este vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal. Instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, vinovăția inculpatului Roșioru Leon care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, apreciind faptele săvârșite de acesta, încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a reținut că, sentința în cauză a fost atacată în partea stabilirii pedepsei și cheltuielilor de judecată, motiv pentru care nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, și se va expune doar în partea cheltuielilor de judecată, stabilirii și individualizării pedepsei.

4.2. A remarcat că, potrivit textului apelului înaintat de acuzatorul de stat, se invocă că pedeapsa stabilită, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal este una prea blândă, care nu corespunde cu gravitatea infracțiunii săvârșite, cu consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, rezonanța socială a acesteia și nu este echitabilă în coraport cu valorile sociale lezate.

Analizând temeiul nominalizat în raport cu motivele invocate în apel, instanța de apel a constatat că acesta își găsește confirmarea la judecarea apelului declarat de acuzatorul de stat, existând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei.

Astfel, ținând cont de circumstanțele enunțate, instanța de apel consideră că, prima instanță eronat a reținut că este posibilă corectarea inculpatului fără izolarea acestuia de societate, or doar condamnarea reală la pedeapsă privativă de libertate, ar atinge scopul pedepsei penale stabilite în art.art.2, 61 Cod penal.

Verificând chestiunea individualizării pedepsei penale, în privința inculpatului Roșioru Leon, instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei prima instanță nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile menționate, eronat aplicând prevederile art.90 Cod penal, fapt ce urmează a fi corectat de către instanța de apel.

La stabilirea și individualizarea pedepsei lui Roșioru Leon, prima instanță a reținut că inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, sincer se căiește de cele comise, anterior nu a fost condamnat și reieșind din astfel de date, instanța de judecată conchide că în privința inculpatului poate fi aplicat art.90 Cod penal.

Deși la o primă vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, totuși prima instanță urma să efectueze o analiză mult mai complexă și minuțioasă a personalității infractorului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii și numai în măsura în care s-ar fi dovedit că comiterea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări din viață sa și că, pentru îndreptarea lui, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei, or doar în aceste cazuri este incidentă instituția suspendării

condiționate a executării pedepsei.

Instanța de apel a relevat că, prima instanță contrar art.75 Cod penal, nu a luat în considerație principiile de individualizare a pedepsei, gravitatea faptei, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de consecințele survenite, că partea vătămată a decedat în urma accidentului rutier. De asemenea, prima instanță nu a dat apreciere nici faptului că inculpatul conducea mijlocul de transport în stare de ebrietate, de fapt acesta încălcând flagrant cerințele Regulamentului circulației rutiere. În aceste circumstanțe aplicarea față de inculpat a pedepsei neprivative de libertate contravine prevederilor art.61 alin.(2) Cod penal, deoarece pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, astfel nu v-a asigura atingerea scopului legii penale.

Astfel, circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea incriminată, a determinat instanța de apel să conchidă asupra incorectitudinii aplicării instituției suspendării condiționate a executării pedepsei față de Roșioru Leon.

În prezenta cauză, instanța de apel a găsit întemeiate motivele apelului declarat și constată că concluzia primei instanțe precum că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea prevederii art.90 Cod penal - condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, a fost una eronată și neîntemeiată, motiv din care consideră oportun de a o exclude.

Instanța de apel consideră că inculpatul poate fi corectat, reeducat doar prin executarea reală a pedepsei închisorii, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Or, luând în considerație că inculpatul s-a aflat în stare de ebrietate la volanul automobilului, de fapt acesta încălcând flagrant cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, mai mult ca atât că prin infracțiune s-au produs și urmări grave și anume decesul victimei.

La aplicarea pedepsei lui Roșioru Leon, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75, 76-78 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, conform art.16 Cod penal face parte din categoria celor grave, de comportamentul inculpatului până și după comiterea infracțiunii, de faptul că cauza a fost examinată în procedură simplificată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante.

Ținând cont de cele expuse supra, instanța de apel consideră oportun de a admite apelul declarat de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Principal, Veaceslav Balan, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 27.07.2020, și prin prisma sancțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal, cu aplicarea art.364¹ alin.(8) Cod procedură penală, a-i stabili o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu anularea dreptul de a conduce mijloace de transport, cu ispășirea într-un penitenciar de tip deschis.

4.3. Conform prevederilor art.227, 229, 145 Cod de procedură penală, instanța de apel atrage atenție la faptul că, norma juridică respectivă urmează a fi interpretată ținând cont de modificări operate prin Legea nr.316 din 22 decembrie 2017, în vigoare 09 februarie 2018. Prin Legea respectivă a fost exclus art.143 alin.(2) Codul de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Prin urmare, voința legiuitorului a fost îndreptată spre obligarea

condamnațiilor de a achita cheltuielile de efectuare a expertizelor. Astfel, scutirea de la plata acestor sume urmează să reprezinte excepția, dar nu regulă.

În consecință, instanța de apel a ajuns la concluzia de a admite și în această parte apelul declarat de acuzatorul de stat, cu dispunerea încasării de la Roșioru Leon a cheltuielilor de judecată în mărime de 13 148 lei.

5. Inculpatul, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs ordinar decizia și solicită casarea parțială a acesteia, în partea excluderii prevederilor art.90 Cod penal, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Roșioru Leon recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea art.90 Cod penal.

În motivarea cerințelor sale invocă argumentele că, în cadrul urmăririi penale și judecării cauzei a conlucrat cu organele de drept și a purces la examinarea cauzei în instanța de judecată în procedură simplificată, astfel minimalizând resursele statului la examinarea prezentei cauze.

Recunoaște și se căiește de faptul că fiind conducător auto, neacomodându-se la condițiile climaterice și situația rutieră a comis un accident de circulație în urma căruia a decedat un alt conducător auto. Mult regretă acest fapt și îi va rămâne o pată sufletească pe toată viața, deoarece nimeni nu este în drept să lipsească de viață o altă persoană, chiar și din imprudență, iar pedeapsa morală mă va însoți permanent. În acest sens, a depus tot efortul pentru a satisface cerințele succesorului părții vătămate ce ține de prejudiciul moral și material.

La moment soția mea nu activează, deoarece îngrijește de cei doi copii minori, având doar 14 ani și 12 ani, este unicul întreținător al familiei.

Câștigurile zilnice/lunare le obține exclusiv el, deoarece este angajat în câmpul muncii și după cum a menționat mai sus, este unicul întreținător al familie și consideră că reeducarea sa este posibilă fără a fi plasat în penitenciar.

În prezent nu intenționează plecarea peste hotare, deoarece vrea să fie lângă copii și să participe la creșterea, educarea și dezvoltarea acestora.

Consideră că cele expuse supra, precum și constatate de către prima instanță la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, fac întemeiată soluția primei instanțe și consideră că instanța de apel prin asprimea pedepsei, îl izolează de societate, de familie, de copii fapt ce face ca copii să rămână fără supravegherea tatălui.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, deoarece instanța de apel just la stabilirea pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art.6, 7, 61, 76-78 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal reține că recurentul invocă temeiul pentru recurs prevăzut la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele

pe care se întemeiază soluția.

În esență, inculpatul critică decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu excluderea prevederilor art.90 Cod penal.

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecătii.

Concomitent, analizând textul deciziei instanței de apel în paralel cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal constată că se regăsesc motivele excluderii art.90 Cod penal în privința inculpatului Roșioru Leonid.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de circumstanțele atenuante și anume, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, comiterea infracțiunii din imprudență, lipsa pretențiilor de ordin material și moral din partea părții vătămate, 2 copii minori la întreținere, dar și că, inculpatul, fiind în stare de ebrietate, a comis o infracțiune gravă.

Totodată, instanța de apel corect a reținut că, prima instanță la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare a ținut cont de un șir de circumstanțe atenuante care au făcut, ca instanța să reducă pedeapsa penală până la limita minimă.

Pe de altă parte, Colegiul penal reține că raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul

își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea în cursul procesului.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a pedepsei nu este un drept al inculpatului, ci o prerogativă a instanței de judecată care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În acest context, instanța de recurs respinge ca fiind neîntemeiate argumentele invocate de inculpat în cererea de recurs, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecătii, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului *Roșioru Leon xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 22 iulie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena